

reunuigi esperantistojn kaj idistojn. En la sama jaro la Akademio reaktiviĝis sub la gvido de sviso Friedrich Schneeberger. Nova organo de ULI, kiu siavice publikigis prilingvajn diskutojn, iĝis la revuo *Mondo*, redaktata de Per Ahlberg en Svedio. Oni detale raportis pri la movado (ekz. en la jaro 1923 estis registritaj pagoj de 903 membroj de ULI el 21 landoj) kaj pri la unuaj konferencoj („konferi”), vizitataj de kelkcent personoj (1921 en Vieno, 1922 en Dessau, 1923 en Kassel, 1925 en Torino, 1926 en Prago, 1927 en Parizo, 1928 en Zuriko...). Ekzistis, krom naciaj organizaĵoj (ekz. la *Germana Ido Federuro*) specialaj idistaj interes-societoj kiel ekz. *Internacia pedagogial unio*, *Unio* *katolik idista*, *Korporacio di konsuli komercisti*, *Idista stenograferi*, *Radio-idisti*, *Emancipanta stelo*, *Libereso* (kun propra revuo). Interesa estis disvastiĝo de Ido en la internacia laborista movado, i.a. en ĉeĥoslovaka-kirgiza kooperativo *Interhelpo* aŭ en politika *Komintern*. Post interna krizo en la jaro 1927, kiam Otto Jespersen forlasis Idon por krei propran projekton, en 1928 la Ido-Akademio decidis ne plu publikigi en *Mondo* (kiu transiris al Novial), sed uzi propran organon, nomatan *Ofical Informilo dil Ido-Akademio*. La restintaj fideluloj (re)fondis la ĝis nun ekzistantan organizaĵon *Unio* *por la Linguo Internaciona* kaj la Akademio iĝis ties organo. Kiel oficiala revuo estis ekde 1931 denove uzata *Progreso* (kiu portempe malaperis kun sia redaktisto-eldonisto Couturat en 1914), sub redakto de Alphonse Matejka. La nova Akademio havis inter 9 kaj 15 membrojn, elektatajn de la diplomitaj Ido-instruistoj. Ĝia celo estis perfektigo kaj la unueca evoluigo de la lingvo. Kelkaj akademianoj tiam ankoraŭ emis reformi la lingvon, sed la konservativa plejmulto malhelpis tion. En la jaro 1934 oni decidis pri la tria periodo de stabileco planata ĝis 1937. Tiam la Akademio decidis, ke kiel bazo de lingvodiskutoj estu adoptita la stato de 1913, antaŭ la morto de Couturat. La normo ĝis nun estas la *Kompleta Gramatiko Detaloza* de de Beaufront el la jaro 1925.

La malfortigon de la movado inter la mondmilitoj kaŭzis interalie la ekonomia krizo. Dum la dua mondmilito, Ido pluvis en relative fortaj organizaĵoj en Svislando (vidu detalan historion kaj vivpriskribojn de ĉefaj idistoj en la libro „Universalaj lingvoj en Svislando” de Andreas Künzli) kaj en Svedio, post 1945 la Akademio denove eklaboris gvidate de Siegfried Auerbach. La movado revigliĝis, startis la junulara agado (vd. Tazio Carlevaro), naciaj asocioj funkciis ankoraŭ en la sesdekaj jaroj en Svedio, Britio, Sovetio, Svisio, Francio, Usono kaj Okcidenta Germanio. En 1964 eldoniĝis la 630-paĝa „Dicionario de la 10 000 radiki” de Marcel Pech. Post la morto de Auerbach, ĉ. 1970, la Akademio transiris sub la gvidkomitaton (*Direktanta Komitato*) de Unio por la Linguo Internaciona, kiu havis specialan sekretarion pri lingvaj demandoj (*Sekretario di Linguala Questioni*). Tiun postenon plenumis brito Robert C. Carnaghan. En 1999, Tazio Carlevaro kunlabore kun Reinhard Haupenthal eldonis 193-paĝan “Bibliografio di Ido”.

Momente, la lingvistika laboro de idistoj malrapidas, ne plu strebante reformojn, sed trankvilan stabiligon kaj ĉefe ellaboron de necesaj neologismoj. La internaciaj konferencoj, kiuj okazas ekde 1921 kun escepto de la milita tempo, nun organiziĝas ĉiujare, kun malmultaj unu-du jaraĵoj paŭzoj en la jaroj okdekaj – naŭdekaj (vidu <https://io.wikipedia.org/wiki/Ido-Konferi>) kun partoprenantoj el ĉ. deko da landoj. ULI estas plu prezidata de *Direktanta Komitato*, kies funkciuloj estis ĝis 2018 Anvarzhon Zhurajev, Steve Walesch, Loïc Landais, Marion Kasper kaj ok pluaj membroj. En marto 2019, la komitato havis jenajn membrojn: Donald Gasper, Thomas Schmidt, Jean Martignon, Eberhard Scholz, Hans Stuijbergen kaj Gael Richard, honoraj membroj estis Günter Anton kaj Franz Re-